

Ács (Rosenfeld) Sándor A Családjával

Ez a nagykőrösi házunk bejárata, ahol édesapámmal és édesanyámmal álltunk. Itt már elég nagylány voltam. Ez lehetett 1940-ben, nem sokkal azelőtt, hogy tönkrement édesapámék cége. Ez volt itt az iroda. És itt volt a bejárat a lakásba. Édesapám egy gyümölcs- és zöldség-nagykereskedést vezetett a testérével, Rosenfeld Palival. Egészen 1941-ig jól ment az üzlet. Akkor a részvénytársaság tönkrement. A konkurencia tette tönkre. Volt Nagykőrösön egy másik nagykereskedő, a Benedek nevű cég. Ez a Benedek cég, akik borral is kereskedtek, úgy tette tönkre az édesapámat, hogy egy évben, amikor édesapámék borral is kereskedtek, a Benedek cég olyan alacsony áron bocsátotta közre a bort, hogy az édesapámék nem tudták eladni a sajátjukat, így a készleteik megmaradtak. Minden elveszett. Elárverezték a házat, a lovakat, a teherautót, mindent. Mikor az üzlet tönkrement, akkor költözött föl tulajdonképpen az édesanyám az

édesapámmal és velem együtt Budapestre. Az Üllői út 119-ben laktunk egy négyszobás lakásban, ahol ott lakott az anyai nagymamám, a nagypapám, amíg élt, anyukám, az édesapám, én és a Sebestyén Lajos nagybátyám mindaddig, ameddig meg nem nősült. Amikor már az édesapámnak a lehetőségei a kenyérkereset terén kimerültek, a nagymama és az anyukám elkezdtek kötni. Kézi kötéssel foglalkoztak. A háború előtti években elég divatos volt a mintás kötés, azt szépen megtanulták. És ez volt a bevételi forrás, sőt még voltak bedolgozóik is. A Váci utcában pedig volt egy üzlet, ahol a kész kötött holmikat átvették. Apánk ekkor többnyire kártyázással foglalkozott. Én zongorázni tanultam. Gimnáziumba jártam, sokat olvastam. Mást se hallottam magam körül, mint a zenét és az irodalmat. Édesanyám barátai között is sok jó ember volt, akik gyakran vendégségbe jöttek hozzánk. Én meg bekukucskáltam a függönyrésen keresztül, és kihallgattam, hogy miről beszélnek. Egy szobában aludtam a nagymamámmal és az anyukámmal. Vasárnap reggelként arra ébredtem, hogy valami számomra teljesen érthetetlen dologról beszélgetnek. Aztán kiderült, hogy mindketten mindig ugyanazt a könyvet olvassák, és azt beszéltek meg. Szerény háztartásunk volt, de azért ameddig lehetett, volt alkalmazott, kisegítő. Csak egy, mindig egy, meg egy német fräulein, aki engem tanított, meg nevelgetett is. Az alkalmazottak erdélyi kislányok voltak, akik a takarításban meg a főzésben részt vettek.